

get som muligt fra at komme ind paa dette, men ærede Medlemmer ville meget nøie hver for sig være bekendte med, hvad der har været Motiverne til de allervæsentligste af Nøgtelserne af de Poster, som nu foreligge her og ere nægtede tidligere. Jeg behøver ikke at omtale dette nærmere; de Herrer vide meget god Betsked med det altsammen, og jeg fastholder kun, at det, der her er bragt i Forslag, er Ting, man vil gaae Landet med, idet man sætter Arbejder i Gang, der paa samme Tid i betydelig Udstrækning tilfredsstille den Trang til Arbejde, der er til Stede, og fordeler Beløbet paa alle Arter Arbejder over hele Landet, fordeler det baade blandt Arbejdere, Industriadrivende og Forretningsdrivende i mange forskjellige Sag og Stiltinger.

Det forekommer mig endvidere, at det ærede Medlems Forslag, som han nu fremskillede det for os, lider af andre meget væsentlige Mangler. Han angav nogle af disse Mangler selv, saaledes den Mangel, at vi kom til at hde Understøttelse til Kommuner, der ingen Trang havde til saadanne Understøttelser. Det er jo en Kjendsgjerning, at Forholdene i den Henseende ikke ere ensartede over hele Landet — jeg siger, som vel er, at det er Tilfældet; hvorfor skulle vi saa, hvad der er Tilfældet med en stor Del af Landkommunerne, kaste Statens Midler ud til disse Kommuner, naar der ikke findes nogen Trang der til at komme i Besiddelse af Midler til at hjælpe fattige, som man ikke har, og Arbejdsløse, som ikke mangle Arbejde? Underledes forholder det sig i store Kommuner som i Hovedstaden og enkelte andre Kommuner, men her vil naturligvis ogsaa en større Del af disse Arbejder falde, som ere bragte i Forslag fra Regjeringens Side. Naar saa det ærede Medlem antydede, at her i Kjøbenhavn vilde det have megen Vanskelighed at faae Beløbet fordelt til de Trængende, og derfor anbefalede, at Understøttelsesforeningerne skulde sætte sig i Forbindelse med Sagforeningerne og alle andre saadanne Foreninger, der i stor Udstrækning itaa i Forbindelse med Arbejderne og kjende Smaa-folks Vilkaar paa en saadan Maade, at man kan finde den virkelig Trængende, skal jeg dertil gjøre den Bemærkning, at det ærede Medlem maa erindre sig, at Understøttelsesforeningerne i Kjøbenhavn ere fuldstændig frivillige Foreninger, Foreninger, der ere dannede derved, at Mænd ere traadte frivillig sammen og ofre deres Kræfter for denne Gjerning. Disse Foreninger kan der ikke gives et saadant Paalæg; de maa gaa efter det Skjøn, de selv have fastsat som Norm for deres Virksomhed. Man kan ikke paalægge dem noget Saadant,

som det ærede Medlem mener, at der ved Lovens Givelse herfra skulde kunne paalægges dem. Jeg tror derfor, at det vilde være at gjøre et Skridt, med Hensyn til hvilket det er meget tvivlsomt, om det Hele kommer dem til Gode, man tiltænker at hjælpe. Jeg fastholder derfor, at den naturlige Maade at hjælpe Arbejderne paa er at give dem Noget at bestille, saaledes at de paa den for Alle mest tilfredsstillende Maade kunne tjene, hvad der er nødvendigt til dem og deres Families Ophold, og det ved et Arbejde, der bliver lønnet paa en anstændig og passende Maade for dem, saaledes at de kunne komme ud over den haarde Tid, indtil der igjen kommer bedre Tider, i hvilke det stiller sig gunstigere for Enhver, som skal tjene sit Brød med sine Hænders Gjerning. Jeg ser ikke rettere, end at det at gaa den Vej, som det ærede Medlem anbefalede os, er ligesom at give det forelagte Regjeringsforslag Gift, ligesom at bringe det Bestemmelser, der ville gjøre det overordentlig vanskeligt at naae det Formaal, som man dog har tænkt sig skulde være det, man vilde naae med det Lovforslag, som her er forelagt. Jeg kan ikke Andet end paa det Bestemteste fraraade at stryge de Paragrafer, som det ærede Medlem har foreslaaet strøgne. Skulde der være enkelte Poster, som man maatte være bestemt imod, kan man jo opsætte at bevilge dem, indtil de fornødne Undersøgelser kunne være foretagne, men det Allervæsentligste er Poster, der ere vel kjendte for os Allesammen. Derimod vil man ved at gaa den Vej, som det ærede Medlem antydede, i Virkeligheden give Statsmidler ud, uden at Staten faar udrettet Noget for dem, og vi føres derved ind paa Veie, som kunne bære Konsekvenser i sig, der ville være meget farlige under lignende Forhold i Fremtiden.

Monrad: Denne Lov har en vis Interesse; det er jo nemlig en Del af Finantsloven, som her kommer til os; men den kommer ikke til os som Finantslov, men i en Forklædning. Den kommer til os i Arbejdsløshedens Kappe, men i Virkeligheden er det en Del af Finantsloven. Der er overhovedet ikke noget saa Skalkagtigt, som Finantsloven for indværende Aar. Først tænker man, at man skal finde den i den provisoriske Finantslov; der maa den være. Nei, der er den dog ikke. Der er ikke Overflag herten over Indtægter eller Udgifter. Saa maa den søges i en særlig Indstilling fra Ministeriet til Kongen. Lige saa skalkagtig er den med Hensyn til Forelæggelsen for dette Thing. Først bliver den provisoriske Finantslov borte hele 6 Maanedes, og saa siges der,